Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

8. Aarg Nr. 17. *Den 1. Juni 1859.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Om Jordens Dannelse.

Dens Adskillelse i Øer og Fastlande. — Dens Tilbagebringen til dens oprindelige Tilstand.

(Fra „the Seer" af O. Pratt.)

Der har været megen Grandskning angaaende vor Klodes oprindelige Tilstand. Og fra mange Kjendsgjerninger, fremkomne ved Undersøgelsen af de forskjelligartede Lag eller Leier, som danne Jordskorpen, har man draget den Slutning, at Land og Vand har mere end een Gang skiftet Plads. Paa Bjerge og høie Steder findes ofte Muslingskaller og andre Levninger af Södyr under saadanne Omstændigheder, at det udelukker Tanken om Muligheden af, at de ere førte derhen af Menneskehændet. Det synes altsaa sikkert, at det tørre Land, ja endog de høieste Dele af vor Klode, have i et foregaaende Tidsrum staaet under Vand, og dannet Havets Bund, og det endog saalænge, at nævnte Södyr ere blevne frembragte.

Mange geologiske Formodninger ere blevne fremsatte for at gjøre Rede for de mægtige og gjennemgribende Forandringer, der ere foregaaede med Jordoverfladen. Men det er ikke vor Agt at undersøge Sandsynligheden eller Usandsynligheden af hine Formodninger, men blot at fremsætte nogle faa Kjendsgjerninger, tagne fra den guddommelige Aabenbaring for at vise, at vor Klodes nærværende geologiske Beskaffenhed ikke er Følgen af langsomme og gradvise Forandringer, men Virkningen af pludselige Omvæltninger og Tildragelser, fremkaldte ved det almægtige Væsens Villie, som har dannet og raadet over alle Ting.

Eftersom alle Verdeners Elementer ere evige, og ikke skabte eller frembragte af Intet, og eftersom de altid have været Tabernakel eller Bolig for Guds Aand, maae de ogsaa evigen være blevne paavirkede af den; følgelig maae de have gjennemgaaet en uendelig Række af Paavirkninger uden Begyndelse. Istedetfor at søge at paavise en Begyndelse til Elementerne, ville vi med eet erklære dem for evige, af den Grund, at ingen Aabenbaring tilkjendegiver, at de ere skabte af Intet, thi Gud selv maa nødvendigviis være en evig Substants; og det er ligesaa fornuftigt at troe, at alle andre Elementer,

der ere hans Tabernakel, ere evige, som at indrømme Evigheden af hans Substants.

Hvor mange tusinde Millioner Gange Elementerne, som nu udgjøre vor Klode, have været organiserede og opløste, eller hvormange Millioner Skikkelser eller Formdannelser Elementerne have været i under Følgerækken af deres Sammensætninger og Opløsninger; eller hvor vidt fra hverandre Partiklerne (Smaadelene eller Atomerne, hvoraf Elementerne bestaae) have været adspredte i det grændseløse Rum; eller hvor mange forskjellige Verdener disse Partikler have udgjort Bestanddele af; eller hvor længe de have været Dele af vort Solsystem; eller hvor længe dette System selv har dannet en Green af vor Stjernehimmel — er ubekjendt for os Dødelige. Vi kunne blot gaae tilbage til Organisationen af vor Jordklode — til den Tid, da „Morgenstjernerne sang tillige og alle Guds Sønner raabte for Glæde." (Job 38, 7.) Dannelsen af denne Klode er kun et Led i den uendelige Kjæde af store Begivenheder, som ere Aarsag til Verdeners Tilbliven og til Verdeners Opløsning. Jehova bød og Elementerne kom tilsammen, ikke ved deres egen Kraft, men formedelst Paavirkningen af Guds Aands selvbevægende Kræfter, som er forenet med Partiklerne, der skulle bevæges. At denne Aand, adlydende den Almægtiges Bud, virkede paa en bestemt og fastsat Maade efter visse foreskrevne Love, er udenfor al Tvivl. Og om Nogen af Nutidens Philosopher eller Naturforskere havde været nærværende ved hiin store Begivenhed, vilde de udentvivl kunne have bemærket, at Partiklerne bevægede sig henimod det fælles Centrum i omvendt Forhold til deres indbyrdes Afstand. De vilde have kaldt det Tyngdekraftens Lov, medens de, som ere bedre bekjendte med Aarsagen til saadanne Bevægelser, vilde have kaldt det den Lov, ved hvilken Guds Aand bevæger og bringer Materiens Partikler tilsammen.

Vi maae ikke antage, at disse Elementer, før de bleve samlede, vare dannede i solide Steenmasser og andre faste Substantser, og at disse kom farende tilsammen, ophobede sig paa hverandre, sønderbrød og knuste hverandre til Støv; men der havde uden Tvivl længe før foregaaet en fuldkommen Disorganisation eller Opløsning af Legemer, sammensatte af disse Elementer, i en tidligere Tilværelse, som gik forud for Grundlæggelsen af den nærnærende Klode; hvorved Elementerne opløste, adskilte og vidt adspredte, vare i en saadan Tilstand, at de kunde komme tilsammen som særskilte Partikler, og ikke i sammenhobede Masser. Disse Partikler vilde, under Paavirkning af Aandens selvbevægende Kraft og sammes Lov, samle sig i sphærisk Form, og ordne sig lagviis efter deres specifike Tyngder i forskjellige Afstande fra Centrummet.

Paa Skabelsens Morgen skete Sammenbringningen af Partiklerne under Indflydelsen af saa regelmæssige, hensigtsmæssige og systematiske Love, at ingen Deel af Landet hævede sig ovenfor Vandet. Alle de efter hinanden afsatte Lag synes at have ordnet sig i en fuldkommen rundagtig (eller rettere: aflangrund) Form, idet de rettede sig efter Tyngde- og Rotationslovene, som om de havde været en flydende Substants. Saa fuldkommen jevn var denne Formdannelse, at Landet var aldeles indhyllet i Vand; ingen Deel deraf var synlig.

Men snart kom Befalingen, at Vandene skulde forsamles til eet Sted, og at det tørre eller faste Land skulde vise sig. Denne store Tildragelse tilveiebragtes sikkerligen efter et System af ligesaa bestemte Love som Tyngdekraftens; men maaskee ikke saa vel forstaaede af Mennesket.

Guds Aand i Forening med Elementerne bevirker ikke alene Tyngdekraftens Phænomener (Naturbegivenheder), men foraarsager ogsaa, at Elementerne hænge sammen (Cohæsionskraft) og paavirke hinanden chemisk, naar Partiklerne eller Atomerne bringes tilstrækkeligen nær tilsammen. Det kunde derfor neppe ventes, at en saa stor Masse af Elementer kunde bringes tilsammen uden at foraarsage chemiske Virkninger af saadan Styrke og Kraft, at den runde (sphæriske) Form maatte forstyrres. Saadanne Kræfter vilde foraarsage, at Landet hævede sig paa nogle Steder, hvorved der dannedes tilsvarende Fordybninger paa andre, til hvilke Vandene vilde strømme; eller det tørre Land bragtes tilsyne og Vandet samledes tilsammen formedelst en Forandring af Jordens Omdreiningstid.

Den oprindelige Stilling af Land og Vand, saaledes som den fandt Sted strax efter deres Adskillelse, kan ikke bestemmes paa anden Maade, end ved Aabenbaring. Saa meget er vist, at den var aldeles forskjellig fra hvad den nu er, og den forblev at være det i saa tilstrækkelig lang Tid, at udstrakte Affætninger af Havproduktioner kunde danne sig, hvilke, formedelst de store Omvæltninger og Forandringer, der siden have fundet Sted, forefindes i det Indre af Fastlandene og paa Steder, der ere hævede høit over Havets Overflade.

Fra de Aabenbaringer, Gud har givet, slutte vi, at der udenfor al Tvivl er foregaaet den forunderligste Forandring. Af dem lære vi, at de østlige og vestlige Continenter vare eet, medens Vandene indtog Polaregnene af vor Klode. Amerika, Europa, Asien, Afrika og mange af Havets Øer vare alle eet Land. Jordens Deling i Continenter og Øer skete hovedsageligen i Pelegs Dage, hvilken Peleg blev født Aar 101 efter Syndfloden og døde 339 Aar efter den mindeværdige Ødelæggelse. Mange Forandringer skete paa Jorden i Enochs Dage, og Syndfloden bevirkede uden Tvivl endnu større; men vi maae see hen til Pelegs Dage angaaende Jordens Deling i Continenter og Øer, og Vandenes Indstrømmen paa Ægvators Egne. Siden den nævnte store Deling af Jorden have ogsaa mange store Forandringer Tid efter anden fundet Sted i forskjellige Egne af Jorden, foraarsagede ved vulkanske Udbrud og Jordskjælv; af hvilke det største fandt Sted ved Christi Korsfæstelse, da Landets Overflade paa mange Steder blev brudt op og forandret; mange Bjerge og Forhøininger bleve Dale, og omvendt.

Uden videregaaende Aabenbaring er det umuligt for os at give Noget, som ligner en nøiagtig Fremstilling af Jordens geographiske Beskaffenhed før Pelegs Dage. Dog kunne vi danne os et Slags Begreb derom ved følgende Aabenbaring angaaende Christi anden Tilkommelse, der lyder saaledes:

„Derfor bereder Eder til Brudgommens Komme; gaaer ud, gaaer at møde ham; thi see, han skal staae paa Oliebjerget, og paa det mægtige Hav, paa det store Dyb, og paa Øerne i Havet, og paa Zions Land; og han skal lade sin Røst høres ud af Zion, og han skal tale fra Jerusalem, og hans Røst skal høres iblandt alle Folk, og det skal være en Røst, som mange Vandes Røst, og som en stærk Tordens Røst, hvilken skal nedbryde Bjergene, og Dalene skulle ei findes. Han skal byde det store Dyb, og det skal drives tilbage til de nordlige Egne, og Øerne skulle blive til eet Land, og Jerusalems Land og Zions Land skulle flyttes tilbage igjen i deres eget Sted, og Jorden skal blive ligesom den var, før den blev deelt. Og Herren, Frelseren, skal staae midt iblandt sit Folk, og skal regjere over alt Kjød." (Lærdommens- og Pagtensbog S. 306 § 5.)

Det store Dyb skal altsaa drives tilbage til de nordlige Egne — Øerne skulle blive til eet Land — Jerusalems Land og Zions Land, hvorved menes det østlige og det vestlige Continent, skulle bringes tilbage igjen til deres egen Plads, og Jorden skal blive ligesom den var, før den blev deelt, eller antage dens gamle geographiske Udseende. Aabenbareren Johannes propheterer om de samme Omvæltninger og siger: „Hvert Bjerg og hver Ø flyttedes af deres Steder.“ (Aabenb. 6, 14.) Han saae, at, naar den syvende Engel udgød sin Skaal, „skete der Røster og Tordener og Lyn; og der skete et stort Jordskjælv, saadant, som ikke er skeet fra den Tid, at Menneskene bleve til paa Jorden, et saadant Jordskjælv, saa stort. Og den store Stad blev til tre Dele; og Hedningernes Stæder nedfaldt; og den store Babylon blev ihukommet for Gud, at han vilde skjenke hende med Vinen af sin strenge Vrede. Og hver Ø flyede, og Bjergene bleve ikke fundne.“ (Aabenb. 16, 17—20.)

Den samme skrækkelige Begivenhed er forudsagt af Esaias i 24 Cap. 17—20 med følgende Udtryk:

„Der skal være Forskrækkelse og Hule og Snare over Dig, Du Landets Indbygger! Og det skal skee, om Nogen flyer for Forskrækkelsens Lyd, han skal falde i Hulen, og den, som opstiger midt af Hulen, skal fanges i Snaren; thi Sluserne af det Høie skulle oplades, og Jordens Indvolde bæve. Landet skal aldeles sønderslaaes, Landet skal aldeles sønderrives, Landet skal aldeles bevæges. Landet skal aldeles rave som den Druknede, og bortflyttes som en Nathytte; thi dets Overtrædelse er svar over det, og det skal falde, og ikke staae op ydermere.“

Den Rystelse, som skal bringe Jorden tilbage til hvad den var før den blev deelt, vil overgaae alle foregaaende Jordskjælv, endog det, der delte det i Continenter og Øer. Derfor beskriver Johannes det, som det største Jordskjælv, der nogensinde har fundet Sted, siden Menneskene bleve til paa Jorden, og vil ikke alene bevirke Bjergenes Nedkasten og Dalenes Opløften, men ogsaa faae Landene og Øerne til at flye; de blive ikke tilintetgjorte, men som Johannes siger, „de flyttedes ud af deres Steder.“ Ikke heller vil det blot blive de øvre Lag, der danne Jordskorpen, som blive sønderrevne, men endog „Jordens indre Grundvolde skulle bæve,“ som Esaias siger. Dette sidstedages Jordskjælv vil ogsaa være ledsaget af en uhyre Hede, som skal smelte og rense Elementerne, og som Psalmisten siger: „Ild skal gaae foran hans Ansigt og stikke Ild paa hans Fjender rundt omkring. Hans Lyn oplyser Jorderige; Jorden seer det og bæver. Bjergene smelte som Vox for Herrens Ansigt, for den ganske Jords Herres Ansigt. Himlene kundgjøre hans Retfærdighed og alle Folk see hans Ære.“ (Psalm. 97, 3—6.) Af dette Skriftsted lære vi, at denne stærke Ild vil gaae forud for Herren i hans anden Tilkommelse, og synes at være af samme Beskaffenhed, som Lynilden, hvilken skal oplyse hele Jorden. Vi kunne danne os et Begreb om dens Styrke af den Kjendsgjerning, at den skal „smelte Bjergene som Vox.“

Dersom vi havde et Kort over Jorden, som den var før den blev sønderstykket, saa kunde vi paapege Landets og Vandets Stilling, saadan som det vil vorde under Millenniet; eller med andre Ord, et antediluviansk Kort vilde kunde tjene som et millennialsk; thi Jorden skal bringes tilbage til sin forrige Skikkelse og Tilstand.

For at vedligeholde Jordens nærværende elliptiske (aflangrunde) Form og dens nærværende daglige Omdreining og tillige tilbageholde Havene i Polaregnene,

vil det være nødvendigt, at faste Dele, som nu ere under Havene i æquatorial Egnene, skulle hæves op eller løftes op. Dette kunde ikke skee uden en tilsvarende Nedtrykning eller Synkning ved Polerne; og Vandene maatte følgelig, under den nuværende Tyngdelovs Virkning strømme til Polaregnene, naar Midtpartiet af Jorden hævede sig op. Endskjøndt saadanne Tildragelser skee ved Guds udtrykkelige Befaling (ved Kraften af hans Ord), udfører han dog i Almindelighed sine Hensigter formedelst Anvendelsen af visse fastsatte Love, der ere i Virksomhed.

Saavidt vi vide kan Ophævningen af Havbunden ved Æquator maaskee bevirkes ved de i Jordens Indre arbeidende Kræfter, med hvilke vi ere ganske ubekjendte, og som af og til vise sig i Jordskjælv og vulkanske Udbrud. Men hvilke disse indre Kræfter end ere, ville de blive controllerede ved Guds Viisdom og Almagt, og anvendte saaledes, at de ville bringe Fastlandene og Øerne tilbage i deres gamle Beliggenhed; hvilket ogsaa hører til Gjenoprettelsen af alle Ting i de sidste Dage.

Universets Elementer.

(Fra „The Key of Theology“ af P. P. Pratt.)

Ingen Lære er mere urimelig og uholdbar end den, at alle Ting bleve skabte af Intet, eller med andre Ord, at Noget fremkom af Intet.

Det er en i sig selv indlysende Sandhed, som ikke tilsteder nogen Beviisforelse, at Intet forbliver Intet. Ikkeværen er det Modsatte af Væren. Det, som er til, kan umuligt have havt sin Oprindelse af Noget, som ikke er til; thi dette besidder jo hverken nogen Egenskab eller noget Element, hvorpaa den skabende Kraft kan virke.

Denne fornuftstridige og grundløse Paastand, at Noget kan fremkomme af Intet, maa derfor dele Skjebne med andre af en uægte Theologies og Philosophies Vildfarelser, som i Aarhundreder have indhyllet Verden i Mørke og Vankundighed. Den maa bortdunste som et Phantasibillede, og i dens Sted ville vi fremsætte følgende virkeligt existerende og umodstødelige Kjendsgjerninger.

1) Der har altid været et uendeligt eller grændseløst Rum.

2) I dette Rum findes der et uudtømmeligt Forraad af de forskjellige Slags Elementer, Stoffe eller Ting, som kunne tænkes eller fattes af Fornuftvæsener; hvilke Elementer, Stoffe eller Ting tilsammentagne udgjøre hvad der kaldes Universet.

3) Elementerne til alle disse Stoffe eller Ting ere evige, uskabte, selvexisterende. Ikke een Partikel kan tilføies dem ved den skabende Kraft; heller ikke kan en Partikel formindskes eller tilintetgjøres.

4) Disse evige, selvexisterende Elementer besidde i sig selv visse iboende Kræfter og Egenskaber i en større eller mindre Grad; eller med andre Ord, de besidde den for deres Sphære fornødne Intelligents.

Disse Elementer have Philosopherne inddeelt i to Hovedafdelinger, nemlig:

Physiske (materielle) **og aandelige.**

For en modnet Forstand, som er bekjendt og fortrolig med alle Naturens Elementer, behøves ikke en saadan Adskillelse, som ovennævnte. Eller for at tale virkelig philosophisk: Alle Elementer ere aandelige, alle ere physiske, alle ere materielle, virkelige Ting. Aand er Materie, og Materien er fuld af Aand. Alle Elementer, som existere, ere evige Virkeligheder, som, naar de ikke ere samlede i Organismer, ere i deres oprindelige Tilstand.

Hvo kan skjelne eller bestemme Grændselinien mellem de physiske og aandelige Riger? Der findes høiere Væsener, hvis Øine kunne see de fineste Partikler af Grundstoffene, og for hvis Hænder og Fingre alle Ting ere følelige; men for os Mennesker ere nogle af Elementerne følelige, eller synlige, og andre ere usynlige. De grovere Elementer, som vore Sandser kunne bemærke, kalde vi physiske eller materielle; og dem, der ere saa fine, at de ikke kunne bemærkes af vore Sandser, kalde vi aandelige.

Aand er Liv og Kundskab eller Sandhedens Lys, der fylder alle Ting, der sætter alle Ting i Bevægelse og Virksomhed, og som i Menneskets Sind fremkalder de forskjellige Følelser af Kjærlighed, Glæde, osv., alt eftersom Elementerne virke og bevæge sig i de forskjellige Organismer, derved læggende for Dagen deres evige Egenskaber og iboende Kræfter.

Ved at betragte Skabelsens Værker maa den Studerende altsaa ikke forestille sig, at Rum eller Tid eller Element eller Aand ere skabte, men at disse Ting ere til fra Evighed af, og at de udgjøre de virkende Kræfter og de paavirkede Ting, tilligemed Stedet og Tiden for Virkningen.

Den hele Udstrækning af den organiserede Tilværelse frembyder unegteligen Beviser for tre Kjendsgjerninger, nemlig:

1) Den evige Tilværelse af de Elementer, hvoraf de skabte eller organiserede Verdener bestaae.

2) Den evige Tilværelse af Kundskab og Viisdom til at anordne alle Ting.

3) Den evige Tilværelse af Magt til at virke paa og controllere de evige Elementer saaledes, at de opfylde Skaberens Hensigter og Planer.

Bevæggrunden, som driver den skabende Magt til Handling, er Viisdom og Kjærlighed, for at de evige Rigdomme, som findes i Naturens uudtømmelige Skjød, maae komme til at benyttes; hvorfor Verdener og Væsener skabes, prøves, forløses og herliggjøres. Saaledes blev ogsaa vor Klode sammensat af de chaotiske Elementer, der bleve ordnede saaledes, at de nu tjene til Nytte for Skabningerne i deres nærværende Tilstand. Skaberen bød, Aanden i Elementerne adlød, Partiklerne samledes og organiseredes til en Jord med dens forskjelligartede Frembringelser, som, naar de have opfyldt sin nærværende Bestemmelse, ville vorde opløste, rensede og omorganiserede for at indtræde i en høiere Tilværelse; thi Herren siger: „See, jeg gjør alle Ting nye!" (Aabenb. 21.)

Anm. Ved Elementerne forstaaes Grundstoffene, hvoraf alle Ting ere skabte eller organiserede. Disse skabte Ting kunne opløses og forgaae; men Elementerne, hvoraf de bestode, ere tilbage.

Den sande og levende Gud.

„Men det er det evige Liv, at de kjende Dig, den eneste sande Gud, og den Du udsendte, Jesum Christum. (Joh. 17. 3.)

„Philippus siger til ham: Herre, viis os Faderen, og det er os nok. Jesus siger til ham: saa lang en Tid er jeg hos Eder, og Du haver ikke kjendt mig, Philippus? Hvo mig haver seet, haver seet Faderen." (Joh. 14, 8. 9.)

Uden Aabenbaringens Nøgle er det umuligt for Mennesket at kjende Gud den evige Fader eller hans Søn Jesus Christus.

Aabenbaringens Nøgle følger altid med det sande Evangelium og det sande Præstedømme, og erhverves ved sand Tro, Omvendelse, Daab til Syndernes Forladelse og den Hellig-Aands Gave ved Hænders Paalæggelse, samt et nyt og helligt Levnet.

Naar Aabenbaringens Nøgle er tabt for Mennesket, saa er ogsaa Kundskaben om Gud tabt.

Derved fremstaaer saa mange forskjellige Meninger om Guddommen, saa meget Mørke, saa megen Vankundighed, saa megen Synd, saa megen Splid, saa megen Blodsudgydelse.

Nogle fornegte Tilværelsen af en Gud; Andre troe paa en Slags Gud, som hverken har nogen Skikkelse eller Lignelse eller bestaaer af nogen Substants.

Hvad siger Skriften om Gud? At han er Verdens Skaber og Menneskenes Fader. Vi ere jo hans Slægt. (Ap. Gj. 28. 29.) Mennesket blev skabt i Guds Billede efter hans Lignelse. (1 Moseb. 1, 26. 27.) Gud viste sig for Adam, og talte med ham Ansigt til Ansigt, besøgte Abraham og spiste ved hans Bord, aabenbarede sig for Moses, Israel og mange af Propheterne.

Jesus Christus, Guds eenbaarne Søn, erklærede, at hvo, der havde seet ham, havde seet Faderen. Sønnen var Faderens udtrykkelige Billede og hans Herligheds Afglands. (Hebr. 1, 3.)

Christus kom fra Faderen, var sendt af ham, begyndte sin jordiske Løbebane, ligesom vi alle, som et lidet Barn, voxte op til Mand, fyldtes med den Hellig-Aand, gjorde de samme mægtige Gjerninger, som han havde seet Faderen gjøre, og endte sin jordiske Løbebane ved Døden paa Korset.

Efter sin Opstandelse viste han sig for sine Disciple; og disse som endnu ikke kunde begribe, at han var i sit Legeme, bleve overbeviste derom, ved at føle paa ham, ved at undersøge Naglegabene i hans Hænder og Fødder, og Vunden i hans Side, saa at endog den vantro Thomas, fuldkommen overbeviist, maatte udbryde: Min Herre og min Gud! (Joh. 20, 24—28. Luc. 24, 34—45.)

Her have vi altsaa et Exempel paa en sand og levende Gud, et virkeligt Væsen, som var den usynlige Guds Billede, al Skabningens Førstefødte; ved ham ere alle Ting skabte, osv. (see Colos. 1, 15. 16.) Han er den Førstefødte af mange Brødre. (Rom. 8, 29.)

Gud er Aandernes Fader. (Rom. 12, 9.) Christus var den Førstefødte, nedsteg og annammede et Tabernakel, avlet af Faderen; (Luc. 1, 35) derfor kaldes han Faderens Eenbaarne; fuldførte sin Mission paa Jorden; vendte tilbage til Faderen med sit opstandne Legeme, (Ap. Gj. 1.) og saaledes som han opfoer, skal han komme igjen for at regjere paa Jorden i de tusinde Aar (Millenniet).

Menneskets Aander vare ogsaa hos Gud, bleve nedsendte til Jorden for at annamme

Legemer, gjennemgaae sin Prøve, og de, som følge Christum efter, skulle vorde ham lige, ligesom han er liig Faderen.

„Lovet være Gud og vor Herres Jesu Christi Fader, som velsignede os med al aandelig Velsignelse i det Himmelske (i de himmelske Boliger) i Christo; ligesom han udvalgte os i ham før Verdens Grundvold blev lagt, at vi skulle være hellige og ustraffelige for hans Aasyn i Kjærlighed; idet han forud bestemte os formedelst Jesum Christum til sønlig Udkaarelse, — — — — i hvem vi ogsaa have faaet Lod, vi, som forud vare bestemte efter hans Beslutning, som virker alt efter sin Villies Raad, paa det vi maatte være hans Herlighed til Priis, vi, som forud haabede paa Christum." (Eph. 1.) „Men vi vide, at alle Ting tjene dem til Gode, som elske Gud, dem, som efter hans Beslutning ere kaldte. Thi hvilke han forud kjendte dem har han og forud beskikket til at vorde dannede efter hans Søns Billede, paa det han skulde være den Førstefødte af mange Brødre." (Rom. 8, 28. 29.) „I Elskelige! nu ere vi Guds Børn, og det er endnu ikke aabenbaret, hvad vi skulle vorde; men vi vide, at, naar han aabenbares, vi da skulle vorde ham lige; thi vi skulle see ham, som han er." (1 Joh. 3, 2.)

Skriften er fuld af Vidnesbyrd om at Gud er et virkeligt Væsen, hvis Aand boer i et forherliget Legeme, og at vi ere hans Børn, som eengang skulle vorde hans Arvinger og Jesu Christi Medarvinger, saafremt vi vælge den os i Evangeliet anviste Vei, vandre efter Christi Exempel og lide med ham; da skulle vi ogsaa herliggjøres med ham, (Rom. 8, 17.) og vor udødelige Aand, udgangen fra Faderen, skal vende tilbage til ham, iført et udødeligt og forherliget Legeme formedelst Opstandelsens Kraft, og taale at være i Faderens og Sønnens Nærværelse.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juni.

Siden det store Frafald, som begyndte i de gamle Apostlers Dage, og som tiltog efter deres Bortgang, indtil det indhyllede hele Verden i det mystiske Mørke, som ruger over Jorden, have Menneskene, Tid efter anden, forvansket Meningen af Guds Ord, formedelst uinspirerede Mænds Fortolkninger, og tildeels tabt Troen paa Sandheden af Guds Ord. Uden Aabenbaringens Lys, uden den Hellig-Aands Naadegaver er Mennesket ude af Stand til at danne sig rigtige Begreber og Forestillinger om Tingene, som de ere, som de vare og som de skulle vorde. Naar Apostelskabet og det sande Præstedømme med dets Nøgler og Kræfter borttoges fra Jorden, formedelst Menneskenes Ondskab, tabtes ogsaa den sande Kundskab. En uægte og forvildende Theologi og Philosophi opstod, som har ført Menneskene længere og længere fra Kundskaben om Gud, om hans Love, om deres eget Væsen, om deres endelige Bestemmelse og de synlige og usynlige Tings sande Beskaffenhed.

Endog Jordens hæderlige og gode Mænd og Qvinder ere blevne saaledes indhyllede i falske Traditioner, Fordomme og Vildfarelser, at de ere næsten uimodtagelige for de simpleste og tydeligste Sandheder, som indeholdes i Guds Ord.

Endskjøndt Skriften tydelig og klart lærer, at Evangeliets Begyndelseslære er Tro, Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse for at erholde den Hellig-Aands Naadegaver til at veilede os ind i al Sandhed, saa enten modstrider man ligefrem disse af Jesus og Apostlerne fremsatte Lærdomme, eller ogsaa forvansker og forvender man dem og erklærer dem unødvendige til Saliggjørelse.

Endskjøndt Skriften tydelig og uigjendrivelig lærer, at Gud, Faderen, ligesaavel som Jesus Christus, Sønnen, er et personligt Væsen, saa har den forfalskede Theologi faaet ham reduceret til et immaterielt, det er, et stofløst, ulegemligt Væsen, følgelig et Intet; og endvidere paastaaer man, at denne indbildte Gud, dette Intet, har skabt Verdensaltet af Intet.

En saadan Lære forfegtede ikke engang de hedenske Philosopher.

Finde vi nogensteds i Skriften omtalt, at Gud skabte Himmelen og Jorden af Intet?

I 1 Moseb. 1, 1. læse vi: „I Begyndelsen skabte Gud Himmelen og Jorden.“ Der staaer ikke af Intet, men denne Fortolkning har det behaget de uinspirerede Lærde at give Grundtextens hebraiske Ord: Barah, som ingenlunde betyder at skabe Noget af Intet, men at organisere, det er: danne, sammensætte, ordne.

Den Almægtige samlede, ordnede og dannede de chaotiske Elementer til det, han efter sin Viisdom behagede, og har ogsaa Magt til at opløse dem og omdanne dem, naar han finder det tjenligt.

Paulus siger: „De Ting, som sees, ere blevne af dem, der ikke vare tilsyne.“ (Hebr. 11, 3.) Maaskee man troer, at dette Skriftsted antyder, at „de synlige Ting bleve til af Intet;“ men læser man med Eftertanke, vil man opdage den rette Mening, nemlig: „At de synlige Ting bleve til af de usynlige.“ Enhver, som har det mindste Kjendskab til Naturlæren, veed, at Rummet er fuldt af elementariske Stoffe, som, i en fortyndet Tilstand, ere gjennemsigtige, altsaa usynlige. For Exempel, Luften, som vi indaande, bestaaer af mange Slags Elementer, der indgaae i det organiske Liv; men saa længe de ere i Gasform, ere de gjennemsigtige og usynlige. Ikkedesmindre vilde det være urigtigt at sige, at Luften ei er til, fordi den er usynlig; den giver sig sandelig tilkjende, naar den sættes i en stærk Bevægelse, hvilket vi kalde Blæst, Storm osv. Vandet er synligt, ophedes det tilstrækkeligt, fordamper det, adspreder sig i Luften og bliver usynligt, indtil det i de kjøligere Luftlag samler sig i Skyer og falder ned som Regn.

Opbrænder man en Ting, saa tilintetgjøres den ikke, men dens Bestanddele opløse sig, nogle stige op i Luften som Røg og blive usynlige, og andre ere igjen i Asken.

Vi kunne af disse Kjendgjerninger forstaae, at Elementerne ere adspredte i Rummet i gasartet Form og følgelig usynlige, men naar de samles, fortættes og indgaae Forbindelser med hverandre efter Skaberens ordnende Viisdom, fremtræde de synlige i de saakaldte skabte Ting. Derfor siger Paulus: „De Ting, som sees, ere blevne af dem, som ikke vare tilsyne.“

Naar nu vor Jord, med Alt hvad dertil hører, har opfyldt sin Skabelses Maal i dens nærværende Tilstand, saa skal den forgaae; det er, dens nærværende Skikkelse og Organisation skal opløses ved Ildens Kraft; dens Elementer skulle renses, luttres,

forfines og ombannes til en herligere og for opstandne Væsener skikket Klode, som skal annamme af Guds Herligheds Fylde, det er: gjennemtrænges af Aandens rene Lys-Substants og blive himmelsk.

Israeliternes Udgang fra Ægypten.

En Oversættelse af et coptisk Manuskript.

(Fra „Jewish Cronicle.“)

(Sluttet fra Side 253.)

Under dette Uveirs Rasen kom der endnu eet Onde til, som forværrede den nationale Ruin. Imellem Vindstødene hørte jeg Lyden af Ørkenens Horn; — hvilken Lyd fik Blodet til at standse i mine Aarer; thi jeg kjendte vor Skjebne. De arabiske Horder vare i Nærheden; de havde fulgt os i tusindviis fra Ørkenen, listende sig frem ligesom Tigre, og havde blot ventet til Synet af vort Hjem skulde slappe Disciplinen iblandt vore Krigere. De havde ventet med skrækkelig Viisdom; thi Natten fandt min Armee aldeles ude af Stand til at modstaae den vilde og hevngjerrige Fjende. Sviir, svimmel Glæde og umaadelig Nydelse havde udygtiggjort mine Soldater. Den hevngjerrige Fjende styrtede sig ind iblandt dem; Hjerter, som aldrig tilgave, uddelte Hug, som aldrig feilede. Den svage Modstand, som i Begyndelsen ydedes, udartede snart til Flugt; men hvad kunde Flugt hjælpe disse opskræmmede og forskrækkede Skarer, som eftersattes af Ørkenens hurtige Ryttere, der opflammede af blodig Hevntørst svingede Dødens Redskaber med jernstærke Arme! Det var ikke længere et Slag, ikke længere en Flugt; det var en vild, uordnet Masse, som slagtede og slagtedes. Jeg søgte forgjæves at standse denne Forvirring; jeg søgte forgjæves at samle nogle faa tappre Mænd for at ordne de brudte Kolonner og frelse Levningerne af den prægtigste af mit Fødelands Armeer. Alt var omsonst. De syntes aldeles betagne af en bedaarende Aand, som drev dem ind under deres Ødelæggeres Sværd.

Uveiret rasede endnu, Tordenen rullede, som om den vilde oprive Bjergene; Lynene fra de mørke Skyer gjorde store Aabninger gjennem Skovene, eller antændte Tykningerne, saa de stode i et Flammehav. Araberne — ligesaa talrige som Græshopperne og ligesaa ødelæggende — vedbleve fremdeles deres dødbringende Arbeide, saalænge som der var et Liv tilbage, og ophørte ikke førend hver Sjæl af den berømte Armee var udryddet.

Hvorledes jeg undslap, veed jeg ikke; det maa have været min beskyttende Engel, som frelste mig. Midt i Blodbadet førtes jeg med af Strømmen, fegtende en Kreds af Fjender, til Toppen af Bjergpasset; der indhyllede dobbelt Mørke Verden nedenunder mig og berøvede mig Synet deraf; og der sank jeg, udmattet af mine Vunder og Strabadser, til Jorden. Jeg troede, at Dødens Time var kommen; alligevel følte jeg Glæde over, at jeg hverken var falden ved Palladsets Intriguer, eller ved Pharaos Mistænksomhed, eller for at tilfredsstille en brødefuld Ærgjer-

righed, men for mit Fædrelands Sag. Som Soldat frydede jeg mig over, at jeg skulde døe en Soldats hæderlige Død.

— — — — — — — — — —

Den næste Dags Morgengry fandt mig ved Nilens Bredder. Om Natten var jeg nedsteget fra Bjergryggen og vandret i Vildelse, uden at vide hvorhen. Jeg havde forladt min slagne Armee deroppe, men de vare ikke alene. Talløse Skarer af Rovfugle svævede over og slog ned paa de faldne Skabningens Herrer. Ørnen, Gribben, Glenten, Falken, Alle havde samlet sig for at holde et Festmaaltid paa de Døde. Aldrig havde et saa rigt Gjæstebud været beredt for dem. De fortærede de Mægtiges Hjerter; Fyrsters Kjød vare i deres Kløer, og deres Næb vare farvede røde af Asiens Høvdingers og Erobreres Blod.

O, mit Hjerte gyser endnu i mig, naar jeg erindrer hiint Ødelæggelsens, Sorgens og Dødens Optrin! O, hvor falden er Du ikke, Du mægtige og herlige Ægypten! Du Nationers Fyrstinde, Du er bleven en Skjændsel for Alle, som beskue Dig!

Men hvad er det, som høres? En ny og brusende Lyd, ligesom Havets, men dog udtrykkende Glæde, fortes paa Vindens Vinger til mine Øren. Den voxede hurtigen i Styrke, og jeg kunde snart nøiagtigen skjelne Lyden af det hebraiske Tungemaal. Fra Memphis Porte til Foden af Høien var Alt i Bevægelse. Eftersom Dagslyset tiltog kunde jeg bemærke en Menneskemasse, der syntes talløs som Havets Sand. Og disse vare Ægyptens Seierherrer! Disse vare Pharaos Overmænd i hans Stolthed og Raseri! Disse vare blevne bevarede og befriede fra Opsynsmændenes Lænker, fra Elementernes Ødelæggelser, fra Døds-Engelens Sværd! Under det de togede op igjennem Dalen i tusindviis og millionviis, frembrydende som en fortsat Strøm af levende Væsener, opsteg deres Lovsange, ligesom Lyden af den fjerne Torden, naar et Uveir er i Aftagende, og Naturen fremstraaler i Skjønhed igjen. De sang Lovsange til deres Konge — Herlighedens Konge — deres Fædres Gud — som, ophøiet over al Høihed, dog havde skuet ned paa sit Folks Bedrøvelse og bragt dem ud af deres Trængsels Sted, afbrudt deres Slavelænker og kaldet dem ud fra Trældoms Huus.

Jeg hensank nu i den dybeste Bedrøvelse, som kan føles af et Menneske. Mine Forfængeligheds = Drømme vare flyede. Jeg var en General uden Armee, en Adelig uden Navn, en Ægypter uden et Fødeland. Uagtet min stærke Loyalitet (undersaatlige Hengivenhed og Troskab) følte jeg, at der hvilede Skyld paa Ægypten. Jeg havde seet Pharao i hans indre, private Hofliv, og lært ham at kjende som en samvittighedsløs, blind og blodtørstig Tyran. Jeg havde bøiet mig ned for vore Altere, men jeg vidste, at Præsteskabet var lastefuldt og Skikkene grusomme. I min Sjæls Bitterhed erkjendte jeg Retfærdigheden af Ægyptens Straf; og idet jeg gjorde min Andagt og Bekjendelse for Solen, som nu hævede sig over Horizonten, og sendte sine Straaler fra den skyfri Himmel og forgyldte Landskabet, strøede jeg Bedrøvelsens Aske paa mit Hoved og nedkastede mig paa Jorden.

Men medens jeg laae saaledes kom Mængden med deres Huusholdninger og deres Qvæg. Det var en flyttende Nation, et heelt Rige, pludseligen sprunget op og sat i bølgende Bevægelse, nedbrydende al Modstand, indtil den skulde sætte sig fast i et eller andet fjernt Land. Menneskenaturen aabenbarede sig aldrig mere storartet end i dette almindelige Opbrud; aldrig frembød der sig for Iagttageren en mægtigere Verdensbegivenhed, end denne,

som var een af dem, der forandre Rigernes Skjebne; aldrig saae Menneskeøiet et stoltere Skue, end denne uhyre Menneskemængde med Alt hvad dertil hørte, som modigt forlod et frugtbart og yndigt Land, hvori de havde boet i flere Generationer, og drog ud i Ørkenen, hvor de udsatte sig for en plagende Hunger og Tørst og alle Slags Rædsler.

Paa Klippen, ved hvis Fod jeg laae, overvældet af Følelser, frygtelige i deres Styrke, dog blandede med et forunderligt Velbehag formedelst deres Storartethed, opsteg to anseelige Mænd af de foran Toget gaaende Ældste og stillede sig der, for at udgive deres Order til Stammerne, eftersom de nærmede sig. Jeg gjenkjendte med eet de to hebraiske Anførere; men de vare ikke nu, som jeg havde seet dem før. Jeg havde seet dem som Undersaatter stillede frem for deres Konge, som Offre for Magtens Misbrug, som Supplicanter ved Foden af en Tyrans Throne, der tørstede efter deres Blod. I alt dette havde jeg seet dem bevare deres Værdighed, Sjælero og Bestemthed; men dog var det i deres Modgang. Nu var Alt forandret. De vare nu i deres Triumftime. De havde nu udført den største Gjerning, som Himmelens Magter nogensinde overdrager Mennesket, nemlig bevirket et heelt Folks Frihed. De vare nu berettigede til at faae deres Navne i den forreste Række af dem, hvis Ihukommelse som Patrioter og Helte udødeliggjøres. Dog saae jeg ikke i deres Øine, som nu overskuede den umaadelige Strøm af menneskelige Væsener, som udbredte sig vidt og bredt ved deres Fødder, noget forfængeligt Overmod. Deres Ansigtstræk udtrykte ikke nogen Haan for de Overvundne, eller noget Hovmod for den vundne Seier; men de straalede af Glæde — ophøiet Glæde — og et levende Haab. Deres Aasyn, hvori Naturen oprindelig havde lagt Storhed, oplivedes endnu mere af en ophøiet og hellig Taknemmeligheds-følelse. De saae op til Himmelen og syntes fyldte af Guds Aand. De saae ned paa Jorden og Himmelens Glands afspeilede sig i deres Øine. Jeg kunde have faldt ned for deres Fødder og tilbedt dem; jeg kunde have grebet en af deres Kjortelflige og følt Kraft udgaae fra den til mit Hjerte. Jeg kunde have kysset Støvet, hvorpaa deres velsignede Fødder traadte og bedet dem om at være mine og mine Børns og Børneborns Guder evindeligen.

Men jeg var endnu ikke indtraadt i Helligdommen; jeg var endnu en forkastet Afgudsdyrker, en Fremmed for Sandhedens og Livets hvidklædte Familie. Dog var min Time kommen. Medens jeg endnu nølede, hørte jeg atter den fremdragende Mængdes Lovsang. Den var rigere end den fuldeste Triumfsang, jeg nogensinde havde hørt fra Ægyptens seirende Armeer. Den var en Hymne fra Væsener, hvis Fryd skulde vare evindelig, fra Udødelighedens Sønner, Rigets Arvinger, som skulle straale i Herlighed, naar Jordens Diademer blive Aske, naar Stjernernes Glands skulle fordunkles og Universet falde sammen og fortæres ligesom et Klædebon i Ildens Flamme.

I Spidsen af den fremdragende Mængde neddalede fra Himmelen en lysende Støtte, hvis Klarhed overgik Lysets, men havde dog Maaneskinnets milde og rene Glands, og gik foran dem.

I hiint Øieblik syntes dens Lys at trænge ind til mit Hjertes dybeste Afkroge; Mørket i min Sjæl blev drevet bort, ligesom Taagen for Solstraalerne. I hiin Time fattede jeg en Beslutning hos mig selv; den var uigjenkaldelig. Jeg kastede mig ned for Fødderne af de hellige Anførere og anraabte dem om Tilladelse at maatte følge deres Sti gjennem Verden. Mit Fødelands Altere stode for mig i Tan-

kerne, og vare fra det Øieblik af en Vederstyggelighed for min Sjæl.

Toget bevægede sig fremad. Jeg nedsteg i den første Aa, som bugtede sig over Sletten, og i det hemmelighedsfulde Vandbad aflocde jeg min gamle Naturs Ureenligheder. Jeg var fra nu af en Israelit. Jeg tilbad Kongernes Konge, og med en sønderknuset Aand, dog med et frydefuldt Hjerte, skuede jeg endnu engang tilbage paa Ægypten, og derpaa fulgte jeg det udvalgte Folk ud i Ørkenen.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Juli 1838. (Fortsat fra Side 255.)

Det er altsaa øiensynligt, at Huusholdningen, som var givet Apostelen, kom til ham formedelst Aabenbaring fra Gud. Heraf kunne vi for en Deel forstaae Myndigheden, hvormed han talte, og ogsaa Tidernes Fyldes Huusholdning.

Dette vil i første Øieblik synes meget lidt for dem, som ikke kjende Guds Orden fra Begyndelsen af; men naar vi tage under Overveielse Guds Plan til Verdens Frelse, kunne vi letteligen see denne Plan iværksættes med Noiagtighed i alle dens Retninger. Efter Adams Fald blev Saliggjørelsens Plan ham kundgjort af Gud selv, som ligeledes i Tidens Midte aabenbarede samme ved at sende sin førstefødte Søn, Jesus Christus, som atter aabenbarede den for sine Apostler; og Gud opreiste ham fra de Døde, for at fuldkomme Planen, og Apostlerne bleve bestikkede til at være særskilte Vidner om denne Plan, og bevidnede, at i Tidernes Fyldes Huusholdning vilde Gud samle alle Ting sammen til eet i Christo, baade det, som er i Himmelen og paa Jorden.

Hvad man nu maa vide er, hvad der menes med Tidernes Fylde, eller dens Udstrækning og Myndighed. Meningen er, at Tidernes Fyldes Huusholdning indbefatter alle de Huusholdninger eller Uddelinger, som nogensinde ere blevne givne fra Verdens Begyndelse indtil vore Dage. Til Adam gaves først en Uddeling. Det er almindelig bekjendt, at Gud talte til ham med sin egen Røst i Haven, og gav ham Forjættelsen om Messias. Til Noah gaves ogsaa en Uddeling; thi Jesus sagde: „Ligesom det skete i Noe Dage, saaledes skal det og skee i Menneskens Søns Tilkommelses Dage; og ligesom de Retfærdige dengang bleve frelste og de Ugudelige ødelagte, saaledes vil det skee nu. Og fra Noah til Abraham, fra Abraham til Moses, fra Moses til Elias, fra Elias til Johannes den Døber, derfra til Jesus Christus, fra Jesus Christus til Petrus, Jacobus og Johannes, Apostlerne, Alle modtoge i deres Huusholdning ved Aabenbaring fra Gud Myndighed til at fuldbyrde den store Plan for Gjenoprettelsen som er talt om af alle hellige Propheter fra Verdens Begyndelse af, og hvis Ende er Tidernes Fyldes Huusholdning, i hvilken alle Ting skulle opfyldes, som ere blevne omtalte siden Verdens Skabelse.

Nu er Spørgsmaalet, til hvem skulde denne Uddeling eller Huusholdning gives, og ved hvem skulde den aabenbares? Svaret er, til Befrieren, som skulde komme ud af Zion, og gives ham af Guds Engel. (Aabenb. 11, 6. 7.) „Og jeg saae en anden Engel flyve midt igjennem Himmelen,

som havde et Evangelium at forkynde dem, som boe paa Jorden, og alle Slægter og Stammer og Tungemaal og Folk; som sagde med høi Røst: frygter Gud og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen; og tilbeder den, som haver gjort Himmelen og Jorden og Havet og Vandenes Kilder." Læg Mærke til, at denne Engel overleverer det evige Evangelium til Mennesket paa Jorden, og det just i den Time, eller ved den Tid, da Guds Straffedomme skulde komme over den Slægt, i hvilken Herren skulde lægge sin Haand anden Gang paa at erhverve sig Levningen af sit Folk, som ovenanført. Vi have lært, at denne Befrier maatte iføres med den Magt og Myndighed, som tilhørte alle de andre Uddelinger, ellers kunde det ikke kaldes Tidernes Fyldes Huusholdning; thi dette er hvad det mener, at alle Ting skulle aabenbares baade i Himmelen og paa Jorden; thi Herren siger, der er intet Hemmeligt, som jo skulde aabenbares, eller noget Skjult, uden det jo skulde komme for Dagen og forkyndes ovenpaa Tagene; og dette kan med Rette kaldes Tidernes Fylde.

Myndigheden, som er forenet med Skikkene, gjør Tiden meget ønskværdig for en Guds Mand, og gjør ham lykkelig, uanseet alle hans Prøvelser og Gjenvordigheder. Saadan En skylde vi, formedelst Guds Naade, denne Huusholdning, der er given af en Herrens Engel. Men til hvilken Stamme af Israel skulde den overdrages? Vi svare, til Ephraim, fordi til ham bleve de større Velsignelser givne. Thi Herren sagde til hans Fader Joseph: „En Seer skal Herren opreise af dine Lænders Frugt, og han skal være en udvalgt Seer for dine Lænders Frugt." Ja, Joseph sagde sandeligen, saa siger Herren til mig: „En udvalgt Seer vil jeg opreise af dine Lænders Frugt; og han skal være høit agtet iblandt dine Lænders Frugt. Og til ham vil jeg give Befaling, at han skal gjøre et Arbeide for dine Lænders Frugt, hans Brødre, hvilket skal blive af stor Vigtighed for dem, ja til at bringe dem til Kundskab om de Pagter, som jeg har gjort med dine Fædre. Og jeg vil give ham en Befaling, at han skal intet andet Arbeide gjøre, end det Arbeide, som jeg befaler ham. Og jeg vil gjøre ham stor i mine Øine, thi han skal gjøre mit Arbeide. Og han skal blive stor ligesom Moses, og i Skrøbelighed skal han blive gjort stærk paa den Dag, da mit Værk skal begynde iblandt alt mit Folk, til at gjenopreise Dig, o Israels Huus, siger Herren."

(Fortsættes.)

Blandinger.

Keiseren af Frankrig, Louis Napoleon, ankom til Genua i Piemont den 12te Mai og blev modtagen med megen Enthusiasme af Befolkningen. Siden begav han sig til Hovedqvarteret i Alessandria, og har alt besigtiget den fransk-sardinske Forpostlinie. Han aflagde ogsaa Besøg hos den sardinske Konge, Victor Emanuel, og begge Monarkerne ville nu personligen anføre deres Tropper. Prinds Napoleon, Keiserens Fætter, samler af Frivillige et 5te Armeecorps i Genua, hvilket han skal kommandere. Den sardinske Hær skal allerede tælle 50,000 Frivillige fra alle Italiens Egne. Og baade Franskmændene og Østerrigerne trække Tropper til sig, saa at nu staae omtrent 400,000 Mand slagfærdige ligeoverfor hverandre. Det forlydes ogsaa, at den østerrigske Keiser selv vil tage til Lombardiet for at lede sine Troppers Bevægelser; man

var i Wien bleven uenig om Krigsoperationerne; saaledes er den østerrigske Overstkommanderende i Italien, General Giulay bleven afsat, og General Hess indsat hans Sted.

De pavelige og neapolitanske Tropper sympathisere med Piemonteserne og Franskmændene, og yttre Lyst til at være med og banke Østerrigerne. Ungarerne begynde at gaae over til Fjenden, hvorsomhelst de finde Leilighed, især er dette Tilfældet siden Proclamationer fra deres landflygtige Anførere ere komne dem ihænde, hvori de opfordres til at slutte sig til Italienerne, da Italiens Befrielse ogsaa vil være Ungarns Befrielse.

Den Skade, som Østerrigerne have anrettet i Piemont, skal være ganske overordentlig stor; thi de have ikke alene gjort uhyre Udpresninger af alle Slags Forraad, men ogsaa ruineret Alt, hvad de kunde ruinere. De have omhugget Træerne, især Morbærtræerne, opbrændt eller sprængt Broerne, opbrudt Jernbanerne og ødelagt Vaaningshuse og Meierier.

Den 4de Mai om Aftenen Kl. 9½ fandt der i Nærheden af Banegaarden, Porto Vescovo, ved Verona et Sammenstød Sted af et fra Venedig kommende østerrigsk Militærtog med flere paa Banen staaende, med Munition belæssede Vogne. En Explosion paafulgte, ved hvis ødelæggende Virkning de midterste Vaggons bleve sønderslaaede, og derved 23 Mand dræbte og 121 Mand saarede.

Den Afdeling af de franske Topper, som marscherede over det sneedækte Mont-Cenis, havde lidt meget. En Correspondance-Artikel fra det franske Schweiz beretter nu, at Militærhospitalerne i Susa og Omegnen ere fulde af Syge. Mangen ung og uerfaren Soldat har endogsaa fundet Døden her, navnlig er det gaaet ud over dem, som ikke kunde modstaae Tørsten, men drak Snee- og Iisvand, medens de vare varme og ophidsede.

Telegraphdepecher af 21de Mai melde, at 15,000 Østerrigere have angrebet Forposterne. De bleve slagne tilbage af General Foreys Division. Efter fire Timers haardnakket Kamp have Franskmændene taget Landsbyen Montebello. Franskmændene have 500 a 600 Saarede og Døde. General Beuret og Commandeur Düche ere faldne, 3 Oberster og Commandanter ere saarede. Østerrigerne, siges der, have mistet 2,000 Mand, hvoraf 200 ere tagne tilfange. Østerrigerne befinde sig paa Tilbagetoget. Den franske Keiser har besøgt Hospitalerne i Voghera, hvor ogsaa Østerrigerne blive godt pleiede.

Franske Krigsskibe blokere de østerrigsk-italienske Havne og opbringe de østerrigske Handelsskibe.

England har erklæret sig at ville være neutral og ikke blande sig i den nærværende Krig.

Kongen af Neapel, som en længere Tid har været syg, befinder sig i en skrækkelig Tilstand; hele hans Legeme er gaaet i Forraadnelse, kun hans Hoved alene er uangrebet. Det han lider af er Luus, der avles i og fremvælte af hans Legeme. Alligevel styrer han endnu fra Sottesengen Regjeringen og lader sig alle Statssager forelægge. Otte store Dampskibe, hvoraf hvert kan tage 1,000 Mand ombord, ligge klar til Afseiling, i Tilfælde af at en Revolution skulde udbryde nogensteds, og hans Livvagt, hvervede Schweizere, skulle have faaet Befaling til strax at fyre, saasnart der blot lader sig høre et Oprørsskrig. Han er afgaaet ved Døden den 22de Mai.

I Løbet af Mai Maaned skulde der i Wien foranstaltes en almindelig Valfart fra Stephanskirken til Maria-Undfangelses-Søilen paa Hof, for at anraabe Maria, Østerrigs Skytspatronesse, om Seiren for de keiserlige Vaaben. Samtlige Stadens og Forstædernes Præster, de geistlige Ordener, de religieuse Foreninger og Wiens Communalbestyrelse skulde slutte sig til Processionen. Foruden Cardinal Rauscher vilde og den pavelige Nuntius og, som det hedder, det keiserlige Hof tage Deel i denne Høitidelighed.

Yeddo, Hovedstaden i Japan, er ifølge en Correspondance fra Shangay af 8de Mai bleven hjemsøgt af en frygtelig Ildebrand. Det hedder, at over 50,000 Huse skulle være blevne et Rov for Flammerne, og at Ilden varede to Dage og Nætter, inden man kunde blive Herre derover. Skaden skal være meget betydelig. — Ifølge Efterretning fra Australien har der været ødelæggende Ildebrande i Ballarat og North Melbourne; i sidstnævnte Stad blev 50 Huse ødelagte. — Ogsaa i New Orleans i Amerika har en Ildebrand raset. 70 Huse nedbrændte; eet af dem indeholdt 40,000 Baller Bomuld; Skibet „Mulhouse" sank; Størsteparten af Skibet „Bambergs" Ladning blev et Rov for Luerne. En anden stor Ildebrand meldes ogsaa sammesteds, som ødelagde 10,000 til 15,000 Baller Bomuld. Tab formedelst Ildsvaade og Skibbrud beløber sig i afvigte Foraar til omtrent 50,000 Baller.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
J. C. A. Weiby, Vensyssel	86	„	„
P. Nielsen, Fredericia	14	1	12
A. P. Trane, Kjøbenhavn	75	3	8
P. C. Rønnow, Fyen	11	„	7
Summa	186	5	11

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.